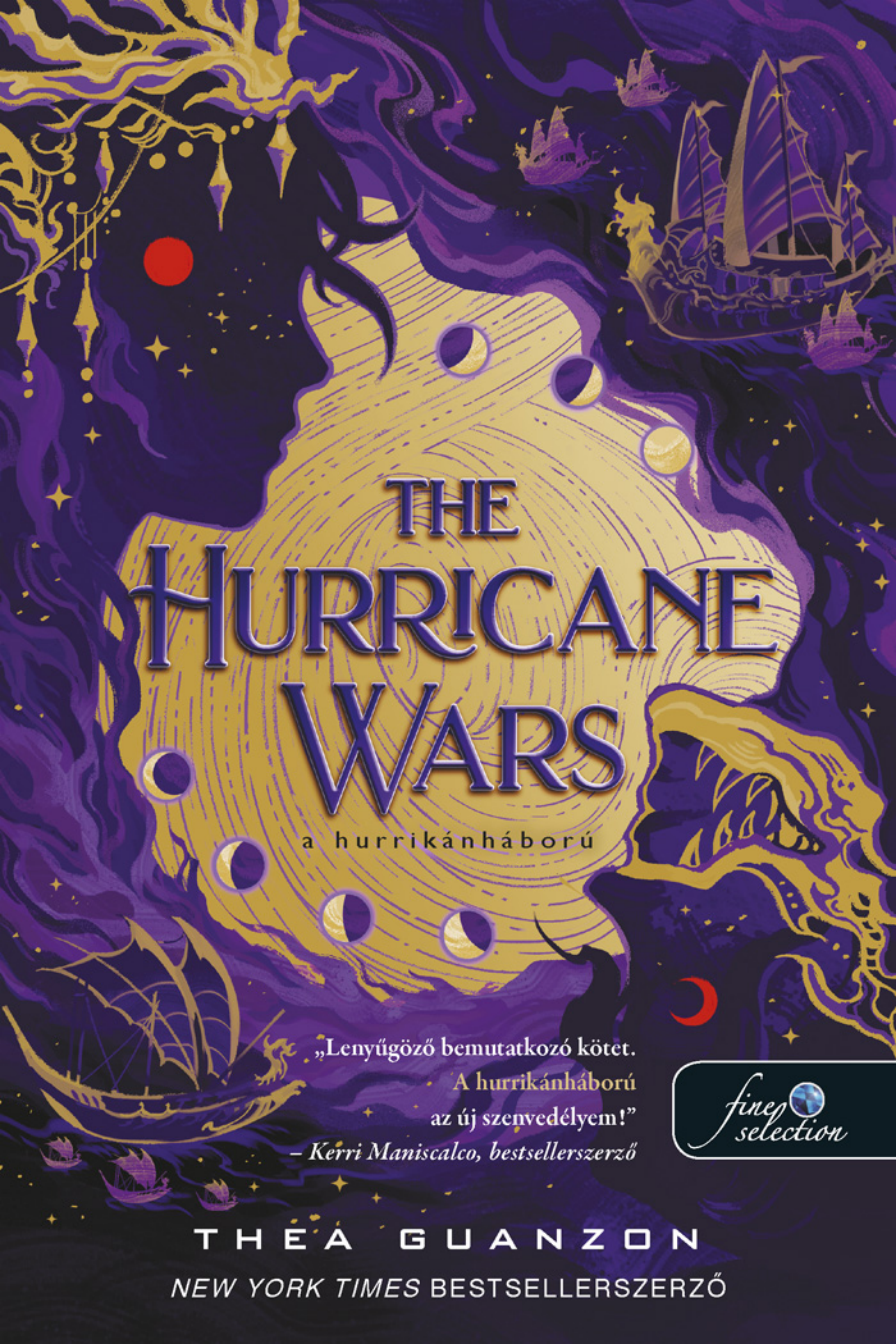

THE HURRICANE WARS

a hurrikánháború

„Lenyűgöző bemutatkozó kötet.

A hurrikánháború
az új szenvedélyem!”

– Kerri Maniscalco, bestsellerszerző

fine
selection

THEA GUTZON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

THEA GUANZON

THE HURRICANE WARS

a hurrikánháború

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

A patkányokért tettem.

Prológus

ELŐBB HALLOTTA A LÁNYT, mint hogy meglátta volna; a magas, aranyló zümmögés kora reggeli napsugárként hatolt át a csata hangzavarán.

A csizmája alatt úszó jégtáblák billegtek és recsegttek, ahogy átrohant a befagyott tavon a hang felé. Magához vonzotta a téli levegőbe hasító többi zaj között – a kiáltások, a számszeríjak zörgése, az ágyúk dübörgése mind az égő városból jött, amely a vízpartot ölelő ősi erdő mögött feködt. A tűnyalábos fenyők közti réseken a pusztítás vörösaranyban izzó erei látszottak, a tűlevelű lombok körvonala kirajzolódott a hét hold alatt gomolygó füst háttere előtt.

Itt kint a jégen is szállt a füst, de ez az étervilág füstje volt, nem a poklé. A fagyra remegő árnyékgyűrűk vetültek, csapdába ejtve mindenkit, aki menekülni próbált a városból, kivéve a fiút és a légiósait. Kesztyűs kezének egyetlen intésére szétváltak előtte a sötét barikádok, míg... végre...

Meglátta a lányt.

Zilált, gesztenyebarna tincsei kibomlottak a fonatából, ovális, szep-lökkal tarkított, kreol bőrű arca körül kavargtak a hegyi szélben. Bizonytalanul állt az imbolygó jégen, a gomolygó sötétben mindkét kezét lángoló fény borította, lábánál a légió egyik embere összeroskadva vonaglott. A fiú előrelendült, saját fegyverével kivédte a hajdani katonájának szánt végzetes csapást, és ahogy a lány hátratántorodott, a tekintetük találkozott, a mágia lángoló aranyszilánkokként tükröződött a lány barna íriszében, és talán így is kezdődhet egy háború. Két szívdobbanás között. Az éjszaka leple alatt.

A fiú rávetette magát a lányra.

I.
RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

AZ ESKÜVŐK IGEN FELKAPOTTAK VOLTAK a háború sújtotta vidéken, ahol az embernek jó esélye volt rá, hogy nem látja meg a holnapot, de ha kövek potyogtak volna egy hétig folyamatosan az égből, akkor sem találnak el egy elérhető esketőt. A legtöbb pap a fronton énekelt a sardoviai seregeknek Szablyaszívű Mahagir bátorságáról, és a haldokló katonák lelket vezetett Arató Adapa fűzfaligeteinek örök alkonyába. Azonban valami egészen váratlan szerencse folytán mégis maradt *egyetlen* pap a hegyek között megbúvó Fagyosfok városában, ahol Talasyn egysége állomásozott, és ahol kormányostársai, Khaede és Sol örök hűséget akartak fogadni egymásnak.

Nem mintha olyan nagy rejtély lenne, miért hagyták hátra ezt a nagyapót, merengett Talasyn a nádfedeles hosszúház egy félhomályos sarkában, miközben nézte, ahogy a görnyedt hátú aggastyán pap halványsárga talárjában hatalmas ónszerleget próbál a pattogó tűz felé emelni, aminek a fénye visszatükröződött a márványsima fejbőréről. Nádszálvékony, remegő hangon botladozott végig a házassági rítus összekutyult zárószavain, míg a menyasszony gyilkos pillantással figyelte.

Khaede szeme a fémüveget is át tudta vágni. Csoda volt, hogy a törékeny kis ember nem hullott szét ott helyben szeletekre. Végül sikerült felküzdenie a füstön melegített serleget a vőlegény, majd Khaede szájához, hogy a pár kortyolhasson a Thonbának, az otthon és a tűzhely istennőjének szentelt arany licsiborból.

Hátul, a tömeg szélén állva Talasyn a többi katonával együtt tapsolt, amikor a pap reszketve házastársakká nyilvánította Khaedet és Solt. Sol félszegen elmosolyodott, Khaede pedig sietve megcsókolta, az ügyetlen eskető miatti bosszankodása rég ellillant. Bajtársaik harsány éljenzése visszhangzott a vastag mésző falakról.

– Mit gondol, maga lesz a következő, kormányos?

A kedélyes élcelődés valahonnan Talasyn válla felől érkezett, mire a lány a szemét forgatta.

– Marha!

Khaede legjobb barátnőjeként egész este hasonló szellemes megjegyzésekkel szórakoztatták, amiktől meglehetősen harapós hangulatba került.

– Miért lenne ez bármennyire is prioritás...

Az agya utolérte a nyelvét, mikor megfordult, és haptákba vágta magát, ahogy felismerte a viccelődőt.

– Tisztelettel, uram!

– Pihenj! – mondta Darius, bozontos szakálla alatt derűs mosollyal. Amikor Talasyn öt évvel korábban csatlakozott a sereghez, a kormánymester sötét hajába alig pár fehér hajszál vegyült; mostanra viszont szinte teljesen megőszült. Halkabbra fogta a hangját, hogy a körülöttük állók ne hallhassák.

– Az amirante beszélni akar magával.

Talasyn pillantása oda villant, ahol nem sokkal ezelőtt Ideth Velát látta a tömegben. A Sardovia teljes hadereje felett rendelkező tábornoknő éppen eltűnt az egyik oldalsó teremben egy tömzsi, patkóbajuszos tiszt társaságában.

– Bieshimma ezredes már vissza is jött Nenavarból?

– Most érkezett – felelte Darius. – Ha jól értem, befuccsolt a misszió, és vissza kellett vonulnia. Az amirantével kulcsfontosságú ügyet kell megbeszélniük magával, úgyhogy... menjen.

Talasyn elindult a terem felé. Habozás nélkül könyökölt végig a tömegen, tekintetét az ajtóra szegezte a hosszúház másik felén, ami mögött Bieshimma és az amirante eltűntek. *Égette* a kíváncsiság. És csak részben amiatt, hogy hívták.

A Sardoviai Szövetségként ismert, nemzetállamokból álló, megkeseredett egyesülés a Kontinens délkeleti részére, Nenavar titokzatos szigeteire

küldte Bieshimma ezredest, hogy megpróbáljon szövetséget kötni velük. Vagy talán újraelészteni a szövetséget, ha lehet adni a régi legendákra. Az ezredes korábban politikai tanácsos volt, aki hivatalnokai jelvényét kardra és pajzsra cserélte. Minden diplomáciai virtusára számítottak, hogy meggyőzze Nenavar királynőjét, segítsen Sardóviának legyőzni az Éjbirodalmat. Gyors visszatéréséből ítélve a dolgok nem a terv szerint alakultak, de akkor is... Bieshimma járt *Nenavarban*.

A Nenavar Uradalom gondolatára Talasyn gyomra kivétel nélkül minden alkalommal megremegett az izgatottság és nyugtalanság keverékétől. Sosem járt ott, át sem lépte soha Sardovia egyre zsugorodó határait, de ha csak megemlítette valaki a világtól elzárt szigetcsoportot az Öröktengeren túl, furcsán üresnek érezte magát, mintha valami nagyon fontosat felejtett volna el, és kétségbeesetten próbálna emlékezni, mi volt az.

Élete húsz éve alatt egy léleknek sem beszélt még a furcsa kötődésről, amit Nenavar iránt érzett. Túl törékeny titok volt ahhoz, hogy szavakba öntse. Azonban úgy tűnt, jó irányba indul, ha beszélhet valakivel, aki pont most jött vissza onnan.

Talasyn izgatottsága ellenére lelassította lépteit, ahogy elhaladt az egyik tizedes mellett, aki elkísérte Bieshimma ezredest a diplomáciai missziójára. A fiú arca kipirult a kinti hidegtől, egyenruhájának felhajtott gallérján hópolyhek olvadoztak, miközben felidézte a kalandot a néhány köré csoportosuló, feszülten figyelő vendégnek.

Mindenki egyenruhát viselt, Talasyn is beleértve. Gyapjúbricsesz, vastag csizma, narancshéjszínű, bélelt kabát. Nem volt idő csinos ruhákra, nagyszabású ceremóniákra. Az esküvő csupán egy lopott pillanat volt két összecsapás között.

– Pont olyan szörnyen sikerült, mint amikor *legutóbb* küldöttség ment a Nenavar Uradalomba – mondta a tizedes. – Emlékeztek, mi volt egy-pár éve? Bár azt elismerem, hogy ezúttal legalább partra szállni engedtek bennünket, és nem a kikötőből fordítottak vissza, de csak annyira állhattunk meg, hogy megpihenjünk, és feltöltsük a készleteinket. A királynőjük, a zahiya-lachis továbbra sem hajlandó fogadni bennünket. Bieshimma meglógott a kikötői őrség elől, és lóháton indult a főváros felé, de ezek szerint még a palotába sem engedték be. A kívülállóak gondja nem az

uradalom ügye... ezt mondta a kikötői őrség, amikor megpróbáltuk bemutatni nekik a helyzetet.

Az egyik íjász cinkosan csillogó szemmel közelebb hajolt.

– Aztán sárkányt láttatok-e, míg arra voltatok?

Talasn erre megtorpant, a közelükben zajló beszélgetések is elhaltak, ahogy több katona érdeklődve nyújtogatta a nyakát.

– Nem – felelte a tizedes. – De nem hagytam el a kikötőt, és az ég is borult volt.

– Szerintem nem is léteznek – szolt egy gyalogos baka szipogva. – Csak pletykákat hallani róluk. Ha engem kérdeztek, a nenavariak jól csinálják, hitessék csak el egész Lirrel, hogy vannak sárkányaik. Senki nem köt beléd, ha állítólag hatalmas tűzokádó gyíkok egész serege áll rendelkezésedre.

– Mit nem adnék egy hatalmas tűzokádó gyíkért – mondta vágyakozva az íjász. – Akár eggyel is megnyerhetnénk a háborút.

A csoport vitatkozni kezdett, hogy egy sárkány le tudna-e győzni egy viharvitorlást. Talasn rájuk hagyta.

Ahogy ellépett, homályos képek tódultak az elméjébe: hirtelen, a semmiből, egy szempillantás alatt. Alig tudta felfogni őket, mielőtt megszöktek előle. Sima, napfényben tekergőző pikkelyek, talán egy korona, éles, mint a gyémánt, tiszta, mint a jég. Valamit felébresztett benne a katonák beszélgetése, ami megpróbált kitörni belőle.

Mi a jó ég...

Pislogott egyet. A képek eltűntek.

Valószínűleg csak a hosszúház számos kandallójából felszálló fenyőillatú füst okozta, nem is beszélve a szűkös épületbe zsúfolt megannyi test melegéről. A kedves, szívélyes Sol közkedveltségét mutatta, hogy az ezred közel negyede eljött az esküvőjére.

Egészen biztosan nem a menyasszonya miatt jöttek – a goromba, nyers, éles nyelvű Khaede miatt –, de Sol száz ember helyett is szerette.

Az oldalsó terem zárt ajtajához érve Talasn hátrapillantott az ifjú párra. Ömlengő gratulálók vették őket körül kezükben forró sörrel, míg a katonazenekar síppal, kürttel és kecskebőr dobbal vidám nótákat játszott. Sol ragyogó arccal csókokat nyomott Khaede kézfejeire, aki igyekezett bosszankodva fintorogni, de csúfos kudarcot vallott. Úgy tündököltek, ahogy két ember a kormányosok téli egyenruhájában csak tündökölhet,

menyasszony és vőlegény mivoltukat csak a nyakukban lógó szárított virágfüzerek árulták el. Időnként Khaede szabad keze megpihent a még lapos hasán, Sol feketébe hajló sötétkék szeme pedig úgy fénylett tölgybarna arcán, mint az Öröktenger egy nyári napon.

Talasyn elképzelni sem tudta, hogyan terveznek ezek ketten gondoskodni egy kisbabáról az egész Kontinenst felölelő háború közepette, de velük örült. És nem volt *féltékeny*, nem igazán, de a friss házások látványa ugyanazt a régi vágyódást gyújtotta lángra a szívében, amivel árvaként immár húsz éve együtt élt. A vágyat, hogy tartozhasson valahová, valakihez.

Milyen is lenne, tűnődött Talasyn, ahogy Sol felkacagott valamin, amit Khaede mondott, majd lehajolva a nyaka ívébe rejtette az arcát, és a dereka köré fonta a karját, *így nevetni valakivel? Milyen lenne, ha így megérintene valaki?* Sajgó érzés nyilallt belé, ahogy elképzelte, csak egy egészen picit, ahogy egy ölelés árnyékáért nyúlt.

A közelében egy részeg katona megbotlott, a sörét a földre és Talasyn csizmájára borította. A lány összererezte, amikor a savanyú szag megcsapta az orrát, és egy pillanatra elsodorták a gyerekkori emlékei, az erjesztett gabonától és aludttejűl bűzlő nevelői, a kemény szavú és keménykezű férfiak képe.

Sok éve volt már. Rég elmúlt. Az árvaház a nyomornegyedben éppúgy elpusztult, mint Tokófő egész városa, a szívtelen nevelőket minden bizonnyal maguk alá temették a romok. Ő pedig nem eshetett kétségbe egy kis kiömlött sör miatt, amikor a feletteseivel *kulcsfontosságú ügyekről* kellett beszélnie.

Talasyn kihúzta magát, és mély levegőt vett; majd röviden bekopogtatott az oldalsó terem ajtaján.

A vészgongok mély, érces hangja válaszként áthasított az épület mész-kő falain, elvágta a mulatságot, mint a kés.

A zene és csevegés mind elhallgatott. Az őrtornyok egyre folytatták sürgető himnuszukat. Talasyn és bajtársai körbenéztek. Eleinte döbbenet, hitetlenkedve álltak, de aztán mozdulatok hulláma söpört végig a tűzfényben úszó hosszúházon, ahogy a násznép akcióba lendült.

Az Éjbirodalom támadást indított.

* * *

Talasyn kirentott az ezüstös éjszakába, az ereiben száguldó adrenalin tompította a fagyos levegőt, ami fedetlen arcába csapott. Sorra hunytak ki a fények Fagyosfok egész területén, a vidáman aranyló ablakok sötétbe borultak. Így próbálták elkerülni, hogy a légítamadások könnyű célpontjává váljanak, de nem használt sokat. Lir mind a hét holdja az égen ragyogott, a növő és fogyó holdak különböző fázisai éles fénybe vonták a havas hegytetőket.

Ha pedig a kesathi csapatok viharvitorlást is bevetettek, akkor az egész város annyit ér, mint a kákics pilléje egy erős szélben. A házak kőből, malterrel épültek, többretegű nádtetőiket faserkezetek tartották; elég erősek voltak, hogy ellenálljanak a zord időjárásnak, de nincs az az épület, ami az Éjbírodalom villámvetőinek ellen tudna állni.

A sardoviai Hegyvidék magaslatain megbúvó Fagyosfok mindig békésen szundikáló település volt a tűnyalábos fenyők örökzöld paplanja alatt. Ezen az estén azonban kitört a káosz, a szőrmébe burkolódzó városiak az óvóhelyek felé rohantak, kétségbeesetten kiáltottak a hadsereg forgatagában. Bekövetkezett, amitől mindenki tartott, amiért Talasyn ezredét idevezényelték.

Miközben az íjászok felvették a pozíciójukat a falakon, a gyalogság megkezdte a barikádok összeállítását az utcákon, a kormányosok pedig a váz felé siettek, Talasyn hunyorogva felnézett a csillagos égre. Valószínűleg *nem* hoztak viharvitorlást... már kiszúrta volna ormóttan alakját.

Lépteit megszorozva csatlakozott a váz felé rohanó többtucatnyi katonához, egyenszimájuk sárrá taposta a havat. Örökkévalóságnak tűnt, mire elérték a város peremét, ahol hatszögmintás acélvázon a szövetség narancsvörös csíkos vitorláját viselő, keskeny sajkák horgonyoztak. A kis légihajók ragyogtak a holdfényben, hajlított végeik kenukra emlékeztettek. Apró méretük és halálos dőfésük miatt mindenki csak darázsnak hívta őket.

A sajkája felé vágta Talasyn Khaede mellett találta magát, aki szintén a hajójához tartott.

– Ezt nem gondolod komolyan! – kiabálta túl Talasyn a vészgongok hangját és a tisztek parancsszavait. – Két hónapos...

– Ne olyan hangosan! – sziszegte Khaede. Ébenfekete állat eltökélten szegte fel a szállingózó hóban. – Babszem meg én megleszünk. Te magad

miatt aggódj! – Megveregette Talasyn karját, és el is tűnt; mielőtt az válaszolhatott volna, elnyelte a kormányosok sokasága.

Talasyn Solt kereste a vázon, és halkán káromkodott, mikor meglátta a daraszát a levegőben. Erősen kételkedett benne, hogy jóváhagyta ezt. Hacsak Talasyn nem tévedett, Khaede és Sol első házastársi veszekedésük előtt álltak.

De nem volt ideje ezen gondolkodni. A távolban az Éjbirodalom saját sajkái átbuktak az erdővel borított hegyhát felett. A farkasok, ezek az ádáz, hegyes orrú hajók falkában vadásztak, egész fegyverazenállal voltak felszerelve, armadájuk elborította a horizontot, fekete-ezüst vitorlaik feszültek a hűvös szélben.

Talasyn beugrott a hajójába, felhúzta a kabátzsebében tartott barna bőrkesztyűjét, és gyakorlott mozdulatokkal gyors egymásutánban meg rántott néhány kart. A darázs kiengedte a vitorláit, a fa hajótestbe épített éterkristály szívek smaragdfénye felizzott, percegett bennük a Szélvészszoros dimenzió szélmágiája, amit a sardoviai bűvölők ültettek beléjük, életre keltve vele a hajót. Recsegés hallatszott a vevőkészülékből, a kapcsolókkal és vezetősálakkal felszerelt dobozszerű szerkezet éterszíve fehéren izzott a Dörgődülő mágiájával. A viharos dimenzió hangja általában mennydörgés formájában hallatszott, de az éterhullámon keresztül képes volt nagy távolságokon át is közvetíteni a hangokat.

Talasyn ujjait a kormánykerék köré fonva felszállt a vázról, hajója mágikus zöld füstöt pöfögött, ahogy a többi sardoviai légihajóval együtt felvette a helyét a nyílhegy formációban.

– Mi a terv? – szölt a vevőkészülék szócsövébe, kérdése visszhangzott az ezred által használt éterhullám-frekvencián.

Sol a formáció elejéről válaszolt a tőle megszokott nyugodt, könnyed hangon, amit csak ő volt képes még a harctéren is megőrizni. Szavai a vevőkészülék tetejére rögzített kürtből szálltak elő, és betöltötték Talasyn sajkájának belterét.

– Tízszeres túlerőben vannak, úgyhogy a hagyományos védekező stratégiával járunk a legjobban. Próbáljátok távol tartani őket a városfaltól, amíg a lakosság el nem éri az óvóhelyeket!

– Vettem! – mondta Talasyn.

Nem kockáztathatta meg, hogy szóljon neki Khaederól, amikor ennyi bajtársuk hallhatta őket, amikor Sol minden figyelmére szükségük volt. De mégsem tudott ellenállni a kísértésnek.

– Egyébként sok boldogságot!

– Kösz! – nevetett Sol.

A sardoviai darazsak szorosan körülfogták Fagyosfok falait, és szembenéztek a kesathi hajókkal. Ugyan a darazsak nyomába sem érhettek az Éjbírodalom többretegű, ismétlő számszerű és vastöltetű sortűzágyúkkal felszerelt farkasainak, de ezt a hátrányt bőven ellensúlyozták a fűrészgükkal, amit Talasyn az ezt követő szédítő percekben teljes mértékben ki is használt. Áthasított az éjszakai égbolton, egymás után tért ki a felé tartó halálos lövések elől, cserébe számos töltetet indított útjára a hajójának farára rögzített számszerűből. Az ellenség sajkái nehézkesen mozogtak, Talasyn lövései pedig szinte mindig célba értek, átszakították a vitorlaszsznakat, átütötték a fa hajótesteket.

De a farkasok egyszerűen *túl sokan* voltak, nem tartott sokáig, míg áttörtek a védvonalon, robajuk egyre közeledett Fagyosfok holdfényben úszó nádtetőihez.

És a távolban...

Talasyn szíve összeszorult, amikor egy hófedte hegycsúcs felett megpillantotta a kesathi páncélgálya irtózatoss, kétárbócos körvonalát és az alatta kavargó smaragdszín éterfelhőt. Két teljes négyzetvitorlázattal felszerelt sardoviai fregatt emelkedett a levegőbe a völgyből, ahol ennek a hajónak a felbukkanására várakoztak, és bár kisebbek voltak, de ugyanúgy roska doztak az ágyúktól.

Itt vérfürdő lesz. De legalább az Éjbírodalom nem vetett be viharvitorlást. Amíg viharvitorlás nincs, még van esély.

Talasyn a leghevesebb harcok felé repült, darazsát egyenesen a sűrűjébe vetette. Gyorsabban szállt, keményebben küzdött, mint valaha. A szeme sarkából figyelte, ahogy bajtársai hajói lángokban törtek ki, bástyáknak és fáknak csapódtak körülötte. Nem sokkal korábban mind önfeledt biztonságban voltak a hosszúházban, Khaede és Sol esküvőjét ünnepelték.

Káprázat volt csupán. Semmilyen meleg hely, a boldogság egy pillanata sem volt biztonságban a hurrikánháború elől. Amihez Kesath Éjbírodalma hozzáért, azt el is pusztította.

A tüzet hozó első parazsak pislákolni kezdtek benne. Belsőjéből az ujja hegyéig átjárta a meleg, mint megannyi fehérén izzó tűszúrás a bőre alatt.

Térj magadhoz! – parancsolt magára. *Senki nem tudhatja meg!*

Ígéretet tettél az amiranténak.

Talasyн visszanyelte a perzselő lángokat, lecsendesítette a lelkében dülő tűzvészt. Túl későn vette csak észre, hogy farkasok egy csapatának sikerült bekerítenie, amíg az esze máshol járt. Sortűzágyúik vasgolyói minden oldalról légihajójába csapódtak, és hamarosan az egész világ szabadesésbe kezdett, ahogy a föld felé zuhant.

MÁSODIK FEJEZET

ÁLMÁBAN ISMÉT TIZENÖT ÉVES VOLT, Tokófő döngölt földből, fakerítésekből és állatbőrből felépített városa úgy emelkedett ki a Nagy Sztyeppék szalmaszín fűvéből, mint egy magas só- és vályogtéglá fallal körülvett, ingatag rétegekből összerakott sütemény. Az őrség elől menekült, rongyos ruháinak zsebeit lepénnyel és szárított bogyókkal tömte ki, és minden ziháló lélegzetvételével átkozta a kofa szemfülességét.

Tokófő – egykoron – magasabb volt, mint amennyire széles. Lakosai fiatalon megtanulták, hogyan mozogjanak függőlegesen, egyre csak magasabbra és magasabbra; ez alól Talasyn sem volt kivétel. Létrákon és párkányokon kapaszkodott felfelé, tetőkön szaladt végig, és átkelt az épületeket összekötő roskatag hidakon, miközben az őrség végig a nyomában volt, és fújták madárcsont sípjait. Csak futott és futott, mind magasabbra mászott, végtagjait átjárta a város okozta ismerős fájdalom, és a félelem is, ahogy az őrség a sarkában loholt. Mégis ment tovább, egyre feljebb, a levegőbe, az ég felé, míg el nem érte a nyugati fal bástyáit. A metsző szél rideg ujjával a hajába kapott, lecsapott kicserepesedett ajkára, ahogy felhúzta magát a bástyára, miközben az éles sípok kitartóan szóltak mögötte.

Azt tervezte, a falakon megkerüli a várost, és visszaugrik a nyomortelep alsó negyedeibe, ahol a többi talajlakó között élt, és ahová már nyűg lett volna az őrségnek követnie egy árva utcagyereket, aki elloptott egy pár veknit meg némi gyümölcsöt. Azonban amikor a vályogtéglá falon

egyensúlyozva kiegyenesedett, a lábai előtt elterült a Nagy Sztieppék végtelen, magas fűvel és bozóttal borított síkja, akkor meglátta.

A viharvitorlást.

Ovális, rovarra hasonlító alakja felderengett a lapos horizonton, az orrától a tatjáig lógó villámvetők, akár megannyi ízelt láb. Talasyn memóriájában ötszáz méter hosszú volt. Az álmában világokat borított be.

Gaheris császár fortélyos bűvölői eső-, szél- és villámmágiával töltöttek meg a vitorlást hajtó számtalan éterszívet, az áttetsző hajótestet alkotó fémüveg lemezeken át zafír-, smaragd- és fehér színekben lüktettek, a viharvitorlás a szökőár rettenetes bizonyosságával közelített Tokófő felé, fekete viharfelhőket húzva maga után: a megperzselődött fű végtelen tengere meghajlott a Szélvészszoros hatalmas turbináiból kicsapó szélökösektől az egyre sötétedő ég alatt.

Talasyn megdermedt a rettegéstől. Emlékeiben elfutott, lefelé menekült, az első óvóhelyre, amit meglátott, de ebben az álmában a teste nem engedelmeskedett. A viharvitorlás egyre közeledett, a szél vasnyílként hasított a szívébe, és hirtelen...

Felébredt.

A szeme kipattant, levegő után kapkodott. Sűrű füst árasztotta el a tüdejét, mire köhögni kezdett, a torka összeszorult az égető fájdalomtól. A világ vörösen izzott, fénye szikrázott az összezúzott fémüvegen át. Talasyn a kesztyűs kezével addig babrált a derekát fogó csattal, amíg az öv ki nem engedett, és ő a hóra zuhant, miközben darazsa körablakának szilánkjai záporoztak rá.

Zavarodottan várta, míg eloszlik az öntudatlanság köde, az álmok és valóság közötti fátylat széthasította a tűz és a tél, a szíve olyan gyorsan vert, hogy követni sem tudta. Nem Tokófőben volt, és nem az Éjbirodalom eget kitakaró viharvitorlására meredt fel. Nem, valahol Fagyosfok mellett volt, a vállá felett visszapillantott a darazsára, ami az oldalára dőlt, vékony lemezei furcsa szögekbe hajlottak, a csíkos vitorlák lángra kaptak a Tűztárna erejével átítatott, megrepedt éterszívtől, ami a lámpásokat működtette, a lángok lassan továbbterjedtek az egész hajóra.

Újra és újra mélyet lélegzett, míg vissza nem tért hozzá az idő. Míg húszéves nem lett, és a civilizáció nyomtalanul el nem tűnt a sardoviai

Nagy Szyteppékről. Eltörölték Kesath seregei büntetésként, amiért nem voltak hajlandók behódolni az éjcsászárnak.

Ha Sardovia elveszti a csatát ma este, ugyanez a sors vár a Hegyvidékre... ahová Fagyosfokon át vezetett az út.

Talasin felköhögte a maradék füstöt, majd elvonszolta magát a roncsoktól. A farkasok átlökték megrongálódott darazsát a Fagyosfokot szegélyező tűnyalábos fenyőerdőn, egészen a hegyi gleccsertő túloldalára. A jégtáblák és sötét víz felett, a vastag fatörzsek közötti réseken át a távolban megpillantotta a lerombolt épületeket, a siető alakokat, a tűzvészt. Sehol sem látta a sajkákat, a kesathi páncélgályát vagy a sardoviai fregatokat, vagyis mindkét fél földi hadviselésre váltott; úgy tűnt, *jó ideig* eszméletlen volt.

Egy idő után elmúlt a szédülése, a lábának eszébe jutott, mi a feladata, így felhúzta magát, felállt, és botladozni kezdett a tavon át vezető veszedelmes úton, egyik hatalmas jégtábláról a másikra.

A Világatya kócos szakállára, hidegebb volt, mint az éjcsászár szívében! Minden lélegzete ezüstös páráként szállt a levegőbe. Az apró felhőkön át látta az erdőből kizúduló rémült tömeget: sardoviai katonákat és városiakat egyaránt. Néhányan a barlangok felé iramodtak, míg mások felmerészkedtek a jégre. Lir hét holdjának fénye mindannyiukat megvilágította, a környező fehér hegycsúcsokra éles árnyékokat festett.

Át kell jutnom a tavon, gondolta Talasin. Vissza kell mennem Fagyosfokba. Folytatnom kell a harcot.

Már majdnem elérte az erdő szélét, amikor a fák közül sötét füst szállt fel, a havon gomolyogva tintafekete homályba vonva a jégtáblákat.

Megtorpant, körülvette az étertől hullámzó sötétség. Ez nem az éjszaka sötétje vagy a hegyen folyó csata füstje volt. Valami mélyebb, nehezebb, előbb annál. *Mozgott*, indái a befagyott tó felett tekeregtek.

Sok csatatéren találkozott már ezekkel az árnyakkal. Amikor efféle gyűrűket formáltak, gyakorlatilag minden belül tartózkodót csapdába ejtettek. A sardoviai ezredek saját kárukon tanulták meg, hogy súlyos sérülésekkel vagy egyenesen csonkítással végződik, ha valaki megpróbál átjutni rajtuk. Az Éjbirodalom rettegett légiójában harcoló árnyfaragók előszeretettel alkalmazták ezt a taktikát. Ha Gaheris császár kiengedte

őket játszani, máris jelentősen halványabb volt az esély, hogy Fagyosfok képes lesz visszaverni az ostromot.

Mint ahogy a saját túlélésének az esélye is jelentősen csökkent.

Mozdulatlanná dermedt, hallgatta a léptek alatt megroppanó jeget és a kiáltásokat, amik forrását nem láthatta a levegőben tekergő, zavaros feketeségtől.

– Szedjétek össze a lemaradókat – hallatszott a közelben egy férfi ketteltjes torokhangja, mint valami olajfolt. Talasyn lenyelte a kikívánczozó szitkozódást. Ha a légió a tavat fésülte át, akkor már nem volt rájuk szükség a városban, és a sardoviai ezred szétszóródott. Fagyosfok elesett. Hamarosan a teljes Hegyvidék hasonló sorsra jut, most, hogy a stratégiai szempontból legfontosabb városa az Éjbirodalom kezére került.

Az iszonyat és a pánik egyforma erővel hasított belé, majd átadta magát a fortyogó haragnak. Nem kérte ezt; Fagyosfok lakosai sem kérték. Sardovia egyetlen lakója sem akarta. Néhány órával korábban az ezrede Khaede és Sol jövőjét ünnepelte, most pedig lemészárolták őket, mint egereket a jégmezőn. Mindegyiküket egyesével megsemmisítették. Csak ő volt, az éjszaka, a fekete víz és az ólálkodó árnyfaragók, akik bekerítettek, ketrecbe zárták. *Nem hagyhatta*, hogy így végződjön.

Talasyn dühével szikrát kapott a parázs is a lelkében. Úgy izzott fel, mint korábban, csak ezúttal még forróbban. Élesen ragyogott, és igazságtételt követelt.

És fájt. Úgy érezte, az egész lénye lángokban áll. Ki kellett engednie, mielőtt teljesen felemészti.

Senki sem láthatja, figyelmeztette az amirante. *Még nem áll készen. Nem tudhatják.*

Vadászni fognak magára.

Talasyn a szemét behunyva próbálta összeszedni magát, lenyelni az érzéseit, mintha gyomorsav lenne. Épp amikor sikerült *ezt* elérnie, a jég megingott, és fagykristályok ropogását hallotta a nehézfegyverzet alatt. A tarkóján égnek meredtek a hajszálak egy súlyos pillantás hatására, ami minden bizonnyal a Sardoviai Szövetség címerét, az ezred vitorláin is megjelenő fönixet vizsgálta a kabátja hátán.

– Elvesztél, kismadár?

Megint az az olajos hang. Kimért léptek közeledtek felé, és árulkodó recsegés hallatszott, ahogy megnyílt az Árnykapu. Talasyn belsőjében felcaptak a lángok, mintha végre áttört volna a gát.

Nem volt hová futnia.

Nem fogok meghalni. Nem itt. Nem most.

Talasyn megpördült, hogy szembenézzen a támadójával.

A légiós *legalább* két méter magas volt, minden porcikáját obszidiánlemezek borították, páncélkesztyűs öklében szintisza sötétségből kivácsolt, óriási pallost tartott, az éter ezüst csíkokban futott végig rajta. A penge éle sercegett, ahogy a feje fölé emelte.

Ugyanaz történt, mint ami aznap, amikor Tokóffő elpusztult. Ösztönsen cselekedett. A teste foggal-körömmel küzdött az életben maradáért.

A mágia kibontakozó szárnyakként terjedt szét benne.

Talasyn ragyogó hullámmal állta útját az árnyfaragó kardjának. Lelki szeme előtt megjelent a dimenziókat összekötő és minden elemet összetartó szövet, ő pedig a szálait meghúzva megnyitotta az utat a Fényfonalba. Széttárt ujjából ijedtében nyersen, formátlanul és féktelenül tört elő, a környezetét csillogó aranyba vonta.

Amikor legutóbb ez történt – ahogy a kesathi csapatok Tokóffő romjai között túlélők után kutattak, miután a viharvitorlás a földdel tette egyenlővé a várost, hogy példát statuáljanak velük –, a katona, aki számszerűjét a tizenöt éves Talasynra szegezte, azonnal meghalt, a Fényfonal a húsát és a csontjait is felemésztette. Ennek a természetes légiósna sikerült háritania, pallosa sötét, hosszúkás pajzsá alakult, amibe a ragyogás szikrázó villanással csapódott be. Talasyn azonban hajtotta a kétségbeesés, és sikerült meglepnie az ellenfelét, a légiós felüvöltött, ahogy az árnyakat felégette a fény, ő pedig megperzselődött páncéllal a földre zuhant.

A sardoviai haderő túl későn érkezett, hogy megmentse Tokóffő városát, de ahhoz éppen időben, hogy kimenekítse azokat, akik túléltek a viharvitorlás pusztítását. Darius kormánymester szemtanúja volt a kesathi katona halálának, és Talasyn azonnal az amirante elé vezette.

Ezen az estén, a Hegyvidék jegén azonban senki nem jött érte. Magára volt utalva, amíg vissza nem ért az ezredéhez Fagyosfokba.

És nem hagyhatta, hogy *bárki* az útjába álljon.

Koncentráljon, mondta neki az amirante újra és újra a gyakorlataik során. Létfontosságú szavak. Az éter az őselem, amely összetartja az összes többi, és összeköti a dimenziókat. Időről időre világra jön egy éterhajlító, aki különleges módon képes az éter útjára lépni. Záporzengők. Tűztáncosok. Árnyfaragók. Szélszólók. Mennymorajlók. Búvölök. És maga.

Maga tartja a Fényfonal orsóját. Azt teszi, amit parancsol neki.

Úgyhogy mondja meg neki, hogy mit akar.

A nagydarab légiós hátára fordult teknősként vergődött a jégen, vastag páncélja több helyen megrepedt, a réseken vér szivárgott. Talasyn összehúzott szemmel figyelte, majd oldalra nyújtotta a kezét, széttárt ujjaiával elhúzta a világokat elválasztó fátylat, és újra megnyitotta a Fényfonalat. A kezében megjelenő fegyver, amit az étértérben létező számos mágikus energiával teli világ egyikéből idézett meg, hasonlított a sardoviai gyalogosok életét gyakran megmentő, hosszú, széles pengéjű törökre azzal a különbséggel, hogy ezt kizárólag arany fény és ezüstös éter alkotta. Fogazott éle napsugárként izzott a sötétségben.

Az árnyfaragó rémülete még az álarca ellenére is szinte kézzelfogható volt. Könyökére támaszkodva hátrált, ahogy Talasyn közeledett. Úgy tűnt, a lábát nem tudja használni, és talán a régmúltban Talasyn elsörnyedte volna egy ennyire nyilvánvalóan tehetetlen és védtelen ember megölésétől. De a katona a légió tagja volt, a lányt pedig megkeményítette a hurrikánháború, egyik veszteség a másik után sebesítette meg a gyermeket, aki valaha volt, míg már nem maradt semmi, csak a harag.

És a napfény.

Talasyn a férfi mellkasába mélyesztette a tört – vagyis *megpróbálta*.

A másodperc apró töredékében, mielőtt a penge hegye a testét védő páncéllemezre érte, valami...

...valaki...

...előtűnt a sötétségből...

...és Talasyn pengéje elcsúszott egy Árnykapuból előidézett sarló ívén.

A koncentrációja megtört, így a fényből font tör percegve ellillant, Talasyn pedig már csak a levegőt markolta. Az ösztöne hajtotta akkor is, amikor hátraugorva éppen kitért új támadója következő lendítése elől.

A hét hold ragyogó érméinek fénye kirajzolta egy másik légiós elmosódott alakját, aki ugyan kevésbé volt robusztus, mint az óriás, akit Talasyn

leterített, de magas termete, széles válla így is dermesztő hatást keltett. Hosszú ujjú sodronyinge felett fekete és bíborszín bőr mellvértet viselt, tüskés vállfővása és pikkelyes bíbor szerkarja fekete, hegyes karmú páncélkesztyűben végződött. Sápadt arcát éjszín téli köpenyének szőrmével szeggett csuklyája keretezte, aminek alsó felét obszidiánfekete, két sor örökké vicsorgó, tűhegyes farkasfoggal díszített félálarc fedte.

Az összkép rémálomba illett. És bár Talasyn még sosem találkozott ezzel az árnyfaragóval, mégis tudta, ki ő. Tudta, mit jelent az ezüst kiméra a kulcscontjára tűzött melltűn. A tülkösszarvú antilop lábain ágaskodó angolna hímzett kígyótestén üvöltő oroszlánfej... Kesath császári címere.

A félelemtől a lélegzete is elakadt, olyan élesen hasított belé, mint a hegyi tél.

Az a hír járta, hogy Alaric, az Ossinast-ház fia, az Árnyfaragó légio hadvezére és Gaheris egyetlen fia és örököse átható szürke szemekkel büszkélkedik. A pillantása a hét hold alatt, a mágiája fényében élesen, hátborzongató ezüstösen ragyogott, ahogy egyenesen Talasyn szemébe nézett.

Óva intették tőle. Régóta tudta, hogy egy nap szembe kell néznie vele. Túl hamar jött el ez a nap.

Alaric szikrázó füst és tinta sarlójával ismét nekirontott, a lány rémülete pedig minden bizonnyal kiült az arcára és a remegő ajkára. Tisztán az ösztöneit követve reszkető kezeiben ismét megidézte a Fényfonalat egy egy tör formájában. A sarló a jobbójában tartott törrel ütközött, feje fölé nyújtott karján végigfutott a becsapódás ereje. Minden erejével ellökte a férfit, de az gyorsan visszanyerte az egyensúlyát, és újra rávetette magát.

Hát akkor *gyerünk!*

Talasyn a kiképzése során gyakran párbajozott a sardoviai ezred vívómesterével, de nincs olyan fémkard, ami akár csak megközelíthetné az Árnykapu nyers, lüktető mágiáját, a mentorával gyakorlatozni pedig gyekekjáték volt ahhoz képest, amikor valaki tényleg meg akarja ölni. Különösen akkor, ha az a valaki kétszer nagyobb nála, és a híresztelések szerint azóta tanulta az árnyfaragók mesteriségét, mióta járt tudott.

Talasyn mindössze kitérni és hárítani tudott, míg Alaric a sérült katonájáról megfélekezve üldözte a jégtáblákon át. A sötét gyűrűk szerte-foszlottak, ahogy áthaladtak rajtuk, mintha Alaric eloszlatta volna őket...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

de ugyan miért? Talán szadista örömet lelt abban, hogy elnyújtja a harcot, játszott vele, mint macska az egérrel. Talasyn nem tudhatta, és eszében sem volt megkérdezni.

Kesath koronahercege fáradhatatlan volt; erőteljes mozdulatai mindenhol elérték, mint a szélvihar. Az árnyak szétrepülő éterszikkákkal a fénynek csapódtak – egyszer, kétszer, milliószor. A jégablák gyengébb pontjai megreccsentek Talasyn bakancsának talpa alatt, a tó vize felfröccsent gyapjúbricseszére, beléhasított a hideg, ahol csak érte. Két töre eltörpült Alaric fegyvere mellett, és ugyan nemegyszer próbálta kétségbeesett akaratát pajzsra formálni, igyekezett megragadni azt, ami az éterhajlító tanulmányainak kezdete óta kicsúszott az ujjai közül, de egyszerűen *nem ment*. Több esetben is érezte, mennyire védtelenül maradt, amikor nem sikerült pajzsot idéznie, Alaric sarlója áthasított a vacak kis fegyveren, amit az utolsó pillanatban összetakolt, az erőfeszítése miatt pedig az árnypenge karjába vágó éle volt a jutalma.

Majd eljött a pillanat, amikor Talasyn a jégábla legszélén egyensúlyozott, Alaric oldalról meglendítette a sarlóját, és a lánynak nem volt ideje megfordulni, háritani, pajzsot idézni nem tudott...

Összéértette a két kezét. A török hajnalcsillagfényű buzogánnyá változtak, a szárával Alaric felé csapott. Az aranylánc a sarló pengéjére tekeredett, és *ráakadt*, Talasyn pedig minden erejével maga felé rántotta.

Alaric áthelyezte a testsúlyát, csizmáját a jégbe vágta, így nem sikerült kibillenteni az egyensúlyából. Néhány centi választotta csak el őket egymástól, mindketten egy rossz mozdulatra voltak attól, hogy belezuhanjanak a tóba, a fegyvereik összegabalyodva lógtak mellettük. Alaric csuklyája a küzdelemben lecsúszott a fejéről, felfedve az arcát glóriaként körülvevő hullámos fekete haját. A vicsorgó álarca felett éles, félelmetesen eltökélt tekintettel nézett rá. Olyan magas volt, hogy Talasyn csak felémelt fejjel tudott a szemébe nézni.

A lány az erőlködéstől zihálva lélegzett, és úgy tűnt, Alaric is kissé kifulladt, széles mellkasa remegve emelkedett és süllyedt. Amikor azonban megszólalt, a hangja halkan és egyenletesen csengett, olyan mélyen, hogy az éjszaka sötétebbnek érződött körülöttük.

– Nem tudtam, hogy Sardoviának egy új fényfonó van a tarsolyában. Talasyn megfeszítette az állát.